

Arrest

nr. 229 780 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 september 2018, verklaart er zich op 3 oktober 2018 vluchteling.

1.2. Op 26 maart 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 maart 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Pashtun. U bent afkomstig uit de provincie Laghman waar u woonachtig was in het dorp Malik Akhan.

Uw vader was in het verleden werkzaam bij een door de overheid gerunde elektriciteitsdienst bij een dam in Surobi. Uw vader werd omwille van zijn functie benaderd door de taliban die van hem verlangde dat hij hen info zou verschaffen en dat hij explosieven zou plaatsen in de dam van Surobi. Nadat uw vader duidelijk maakte dat hij niet kon meegaan in dit verhaal en nadat verschillende overtuigingspogingen uw vader niet overreedden heeft de taliban hem vermoord. In 2008, vijf maanden na de dood van uw vader, verliet u voor het eerst Afghanistan omdat u, in navolging en ten gevolge van uw vader, het risico liep om vervolgd te worden door de taliban. U kwam voorts te weten dat er na uw vertrek een dreigbrief werd afgeleverd door de taliban.

Na uw eerste vertrek uit uw land van herkomst in 2008 kwam u in het Verenigd Koninkrijk terecht alwaar u een asielaanvraag indiende. Uw asielaanvraag werd er geweigerd en in de vierde of vijfde maand van 2013 werd u gedwongen teruggestuurd naar Afghanistan. U keerde terug naar Malik Akhan alwaar u zou blijven tot het einde van 2014. Wanneer de taliban te weten kwam dat u was teruggekeerd uit Europa waren ze u immers gaan opzoeken met de bedoeling u te arresteren en kon u niet langer ter plekke blijven.

U vatte het plan op om opnieuw naar het Verenigd Koninkrijk te gaan maar u bent er nooit in geslaagd om de Britse eilanden te bereiken. U bleef genooddaakt in Frankrijk tot de tweede, derde of vierde maand van 2017. U kwam op dat moment te weten dat uw zoon met erger wordende gezondheidsproblemen kampte en u besliste om terug te keren middels een vrijwillige repatriëring. U keerde terug naar Malik Akhan en een maand na uw terugkeer naar Afghanistan kwam uw zoon om het leven.

U zou in totaal slechts twee maanden in Malik Akhan wonen want bij uw terugkeer werd er een handgranaat naar uw woning in Malik Akhan gegooid. Uw broer raakte hierbij gewond en diens zoon kwam om het leven. U was op dat moment zelf bij uw schoonfamilie. Na dit incident besloot u om Malik Akhan te verlaten en ging u definitief naar uw schoonfamilie die in Taloqan, de provinciehoofdstad van Tachar, woonachtig is. U zou tot de vijfde of zesde maand van 2018 bij uw schoonfamilie blijven wonen. Tijdens uw derde en laatste periode in Afghanistan werd er opnieuw een dreigbrief afgeleverd door de taliban.

Vanaf uw verblijfplaats bij uw schoonouders vertrok u voor de derde keer uit Afghanistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Hongarije, Italië en Frankrijk kwam u in België. Op 3 oktober 2018 werd er in uw naam een verzoek om internationale bescherming geregistreerd bij de Belgische asielinstanties.

U legde ter staving van uw verzoek de volgende documenten voor: uw taskara (k), een reisbewijs en een verwijderingsdocument van het grensagentschap van het Verenigd Koninkrijk (k) en verschillende documenten met betrekking tot uw terugkeer naar Afghanistan vanuit Frankrijk in 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volgens uw verklaringen wordt u louter door de taliban gevisieerd omwille van de job die uw vader in het verleden zou hebben uitgevoerd en waarvoor hij om het leven werd gebracht. Dienaangaande kan vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt, noch inzake de werkzaamheden die uw vader voor de overheid zou hebben uitgevoerd noch inzake zijn overlijden. Daarenboven blijkt ook dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over wanneer uw vader om het leven zou zijn gekomen. Gevraagd naar het Afghaanse jaar waarin uw vader om het leven werd gebracht verklaarde u: "Dus exact weet ik niet. Het is 1382 of 1383 of later. Zoiets." (CGVS p. 9) Met deze ruwe tijdsaanduiding situeert u de dood van uw vader omstreeks 2003 of 2004. Vervolgens, wanneer u werd gevraagd of u wist in welk Gregoriaans jaar uw vader om het leven werd gebracht stelde u: "Dus exact weet ik niet. Maar was in jaar 2008 dat ik vertrok. Rond vijf maanden daarvoor was hij vermoord." (CGVS p. 9) Deze discrepantie is op zijn minst markant te noemen. De dood van uw vader is volgens u de aanleiding voor uw persoonlijke problemen. Bovendien kan worden verwacht dat de moord op uw vader sowieso dermate ingrijpend moet zijn geweest voor u dat u dit met enige precisie en coherentie zou kunnen situeren. Dat dit duidelijk niet het geval bleek te zijn is dan ook erg bevreemdend.

Dit opmerkelijke gegeven wordt bovendien nog versterkt wanneer uw DVZ-verklaring ter hand wordt genomen. Bij de bevraging over uw ouders verklaarde u immers dat uw vader ongeveer eenentwintig jaar geleden om het leven kwam (DVZverklaring, vraag 13, biologische ouders). Geconfronteerd met deze verklaring stelde u dat het een misverstand moet zijn geweest. Dit is evenwel opmerkelijk aangezien u bij de DVZ eveneens zei dat uw moeder ongeveer zeventien tot negentien jaar geleden om het leven kwam, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat dit acht of negen jaar geleden moet zijn geweest. Het is erg twijfelachtig dat er twee keer een misverstand zou zijn gebeurd met betrekking tot het overlijden van uw ouders. De verklaringen die u aflegde bleken in ieder geval onderling weinig in overeenstemming te zijn en vertonen ook een gebrekkige precisie inzake een voor u ongetwijfeld ingrijpende gebeurtenis. Deze elementen doen aldus, in het licht van het ontbreken van enig begin van bewijs, twijfels rijzen over uw verklaringen ter zake.

Naast voorgaande bemerkingen kan voorts nog worden afgevraagd waarom de taliban u of de rest van uw gezin zou viseren nadat zij uw vader hebben gedood, laat staan dat zij op heden – ruim tien jaar later – nog steeds naar u op zoek zouden zijn. Wat u specifiek betreft dient trouwens te worden benadrukt dat u in 2008 nog een minderjarige was die geenszins kon verantwoordelijk gesteld worden voor de carrièrekeuzes van uw vader. Er kan dan ook moeilijk worden ingezien waarom u na de moord op uw vader wegens zijn gebrekkige medewerking zou vervolgd worden door de taliban. In die zin kan tevens worden opgemerkt dat u, naar eigen zeggen, na de dood op uw vader nog vijf maanden in hetzelfde dorp bleef wonen (CGVS p. 9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u noch uw familieleden nog persoonlijke problemen hebben gekend in deze periode (CGVS p. 37). Deze vaststellingen liggen dan ook in het verlengde van het gegeven dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban u als minderjarige zou gaan vervolgen. Indien u of uw familie daadwerkelijk werden gevisieerd kan niet worden ingezien waarom men u en uw familie in der daad ongemoeid zou laten. Het is voorts bevreemdend dat er vervolgens pas na uw vertrek uit Afghanistan, zoals gezegd vijf maanden later, een dreigbrief zou zijn afgeleverd door de taliban (CGVS p. 40).

Indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de taliban omwille van uw vader kan voorts worden vastgesteld dat u slechts rudimentaire en twijfelachtige verklaringen kan afleggen over de stappen die de taliban heeft ondernomen, hetgeen geenszins aannemelijk is. Naast de moord op uw vader en een handgranaat die in de omgeving van uw woning tot ontploffing zou zijn gebracht werden er in de loop der jaren drie dreigbrieven afgeleverd en werd uw familie één of meerdere keren rechtstreeks benaderd door de taliban. Aangaande de dreigbrieven valt het op dat u geenszins kan duiden wanneer de tweede brief zou zijn afgeleverd (CGVS p. 40-41). Aangezien u in de loop der jaren slechts zeer fragmentarisch en met beperkte frequentie met uw problematiek werd geconfronteerd zou redelijkerwijs kunnen worden verwacht dat u dit wel degelijk (en met enige precisie) zou kunnen duiden in de tijd. Verder kan worden opgemerkt dat u geen enkele (kopie) van de dreigbrieven voorlegt. U weet niet precies waar de brieven nu liggen en de brief die na de ontplofte handgranaat bij uw woning werd gelegd hebben jullie niet meegenomen (CGVS p. 25-26). Dit is weinig overtuigend. U gaf ter verschoning aan dat jullie in een moeilijke periode zaten op dat moment, maar er kan worden verwacht dat het net dan van belang zou zijn om een (begin van) bewijs van uw problematiek bij te houden. Geconfronteerd hiermee gaf u aan dat u dit wist en dat uw oom nog verschillende keren naar huis ging om spullen op te halen, maar dat hij over de brieven niets zei en dat u dan ook niet weet waar deze nu zouden liggen (CGVS p. 26). Andermaal dient te worden opgemerkt dat dit, gezien de voormelde context, weinig aannemelijk is.

Ook uw verklaringen over de persoonlijke benaderingen door de taliban jegens uw familie waren uiterst twijfelachtig. U verklaarde dat men na de dood van uw vader mensen stuurde naar jullie om jullie te bedreigen (CGVS p. 38). Gevraagd hoe vaak er mensen naar jullie werden gestuurd repliceerde u: “Ja exact weet ik niet. Maar het is niet meer dan twee of drie keer. Zeker één keer. Maar ik ben aan het twijfelen over twee of drie keer.” (CGVS p. 39) U gaf aan dat ene M.M.A. naar jullie werd gestuurd en wanneer vervolgens gevraagd werd of van de keren dat er personen kwamen dit telkens met M.M.A. was antwoordde u: “De eerste keer is deze persoon. Tweede keer weet ik niet of het zelfde was of iemand anders.” (CGVS p. 39) Er werd u gevraagd wanneer deze benadering met M.M.A. plaatsvond en u stelde: “Dat weet ik niet. Maar na de dood van mijn vader. Ook dreigbrieven gestuurd. Één of twee keer langs geweest. En dreigbrieven gestuurd.” (CGVS p. 39) Uiteindelijk geeft u, wanneer om duidelijkheid wordt gevraagd, aan dat u zelfs slechts weet heeft van één keer dat uw familie rechtstreeks werd benaderd (CGVS p. 39). Aangaande het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat het geenszins logisch is dat u dergelijke veranderlijke verklaringen aflegt waarbij u aanvankelijk zegt dat men niet meer dan twee of drie keer kwam, waarna u afzwakt naar twee keer om uiteindelijk te besluiten dat u slechts van één keer op de hoogte was. Opnieuw benadrukkend dat u doorheen de jaren slechts erg fragmentarisch en in beperkte mate geconfronteerd werd met de taliban kan worden verwacht dat u dergelijke zaken zou besproken hebben met uw familie en dat u bijgevolg met zekerheid zou kunnen zeggen hoe vaak de taliban nu al dan niet geweest is. De twijfelachtige verklaringen die u aflegde zijn dan ook geenszins aannemelijk.

Aangaande dit ene persoonlijke bezoek geeft u uiteindelijk aan dat dit plaatsvond na de dood van uw vader maar vóór uw eerste vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 39). Dit valt evenwel moeilijk te rijmen met uw eerdere stelling dat er tussen de dood van uw vader en uw vertrek niets meer gebeurde (CGVS p. 37).

Voorts kan worden opgemerkt dat uit de documenten van de Britse overheid blijkt dat u in april 2013 opnieuw in Afghanistan aankwam. U zou volgens uw verklaringen minstens een jaar lang in Malik Akhan verbleven hebben vooraleer u de tweede helft van 2014 opnieuw het land verliet. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat u gedurende deze periode andermaal geen noemenswaardige problemen heeft gekend. U verklaarde dat u opnieuw vertrok omdat mensen te weten kwamen dat u opnieuw in het land was en dat de taliban naar u begon te informeren (CGVS p. 41). Het is evenwel opvallend dat u zich een jaar lang ongestoord kon vestigen in het dorp dat u eerder noodgedwongen had moeten verlaten. Uw terugkeer moet afdoende snel gekend geweest zijn in het dorp waardoor kan worden verwacht dat de taliban, met de spionnen die ze volgens u overal hebben, veel eerder al zou op de hoogte geraakt zijn van uw terugkeer en dat ze ook veel eerder zouden zijn begonnen informeren naar u. Bovendien moet in deze worden opgemerkt dat uw terugkeer naar Malik Akhan op zich twijfelachtig is. Zo gaf u bij het CGVS te kennen dat u niet op de hoogte was van (omvangrijke) wegenwerken die zouden zijn uitgevoerd in uw regio van herkomst (CGVS p. 28). Nochtans blijkt dat er in november 2013 een nieuw geconstrueerde weg werd ingehuldigd in uw regio die Mehtarlam met het district Qarghayi verbindt. Aan de weg, die veertien kilometer lang is en kon rekenen op fondsen van de Wereldbank, werd een jaar lang gewerkt (zie artikels toegevoegd aan uw dossier). Dat u hier niet van op de hoogte bleek te zijn is weinig aannemelijk. Te meer omdat u slechts beperkte periodes in Afghanistan was en deze wegenwerken een groot gedeelte van één van deze periodes in beslag heeft genomen. Bovendien gaf u zelf aan dat u af en toe naar Mehtarlam ging en gaf u zelf aan dat het district Qarghayi het dichtste is bij uw dorp van herkomst. Deze info indachtig is het weinig waarschijnlijk dat als u in die periode effectief in Malik Akhan zou verbleven hebben u dan niet zou geweten hebben dat dergelijke wegenwerken aan de gang zouden zijn geweest. In datzelfde opzicht kan nog worden opgemerkt dat u twijfelachtige verklaringen aflegde over de aanleg van een ondergrondse markt in Mehtarlam. Gezien u af en toe naar de stad ging kan worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van een dergelijk project indien u daar effectief aanwezig was. Er werd u gevraagd wanneer de bouw van deze ondergrondse markt van start was gegaan. U bevestigde dat de bouw van deze markt was begonnen op een moment dat u daar was en uiteindelijk gaf u aan dat het tijdens uw laatste verblijf in Afghanistan was, in 2017, dat de ondergrondse markt werd aangelegd. Uit een samenvatting van de berichtgeving van het Afgaanse Radio Bayan op 20 september 2013 blijkt: "Work begins on the construction of an underground market in Mehtarlam, the centre of Laghman Province and a two-lane road in the city and both projects cost 90m afghanis." (zie artikel toegevoegd aan uw dossier). Wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd zegt u dat u het pas hoorde anderhalf jaar geleden (CGVS p. 34-35). Uw uitleg kan evenwel niet overtuigen aangezien u wel degelijk verklaarde dat u aanwezig was wanneer de bouw van de ondergrondse markt werd aangevat. Gezien de geringe tijd die u er verbleef kan worden verwacht dat dergelijke constructiewerken, zoals de aanleg van een ondergrondse markt en een verbindingsweg met een aangrenzend district, u ter ore zouden zijn gekomen. Dat u hier niet van op de hoogte bleek te zijn indiceert dat u op dat moment elders verbleef. Dit mag, gezien uw netwerk op diverse plaatsen in Afghanistan, niet verbazen (zie infra). Gezien uw effectieve verblijfplaats in 2013/2014 niet kan worden aangenomen, kan evenmin worden aangenomen dat u op dat moment uw herkomstregio diende te ontvluchten omdat de taliban naar u zou geïnformeerd hebben.

Wat uw derde terugkeer naar Afghanistan betreft kan worden gesteld dat het bevreemdend is dat na al die tijd plots een handgranaat tot ontploffing zou zijn gebracht nabij uw ouderlijke woning. Uw vader was op dat moment bijna tien jaar eerder om het leven gebracht en voor het overige waren er geen noemenswaardige problemen meer geweest. Een dergelijk verloop met een gelijkaardige escalatie is dan ook weinig logisch. Bovendien moet ook hier worden gesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt, ofschoon u gewag maakt van het bestaan van een 'dikke bundel' aan informatie/documentatie (CGVS p. 43). Ook (digitale) foto's en ziekenhuisverslagen van uw verwonde broer zouden bestaan, maar deze zijn volgens u nog in Afghanistan (CGVS p. 26). Dienaangaande moet evenwel worden opgemerkt dat gezien uw eerdere verblijven in West-Europa en het gegeven dat u ook eerder al een asielaanvraag indiende in de Europese Unie én dat deze aanvraag werd geweigerd, er kan worden verwacht dat u meer inspanningen zou geleverd hebben om uw problematiek aan te tonen met de nodige documenten en dat u het belang hiervan zou hebben ingezien. Het gegeven dat u niets voorlegt komt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet ten goede. Wanneer u geconfronteerd wordt met het totale gebrek aan stavende stukken inzake uw motieven stelt u: "Ik ging meteen weg. Het ging snel. Het gaat dus niet. Had ik nu contact ik kon alles opvragen." (CGVS p. 43) Deze uitleg is evenwel niet ernstig omwille van de volgende reden. U verklaarde dat u tijdens uw laatste terugkeer naar Afghanistan niet langer dan twee maanden in Malik Akhan verbleef.

Uit de documenten die u voorlegde blijkt dat u reeds in september 2017 naar Afghanistan terugkeerde. U verklaarde dat u tot de vijfde of zesde maand van 2018 in Afghanistan was bij uw schoonfamilie. Zodoende blijkt dat u wel degelijk de tijd had om voor uw vertrek uit uw land van herkomst de volgens u bestaande documenten te verzamelen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verblijf bij uw schoonfamilie stelde u: "Ja, maar mijn broer was in Iran. Naar Iran. Dus documenten waren bij hem." (CGVS p. 43) Dergelijke uitleg kan evenwel niet verklaren waarom u niet minstens een kopie van de bestaande documenten zou kunnen bezorgen. Bovendien werd uw broer in eerste instantie nog opgenomen in het ziekenhuis en bent u zelf ook naar het ziekenhuis geweest. Nadien ging u ook nog naar de begrafenis van uw neef (CGVS p. 20 en 42). Dat u niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om een (desnoods digitale) kopie van de voornoemde documenten te bemachtigen kan niet worden volgehouden. Er dient tevens te worden benadrukt dat het aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn ingeroepen vrees en vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Er dient in deze te worden vastgesteld dat u hier niet in geslaagd bent.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakte u niet aannemelijk dat u op heden of in het verleden persoonlijk geïsoleerd werd door de taliban. Dat u een dreigbrief zou hebben ontvangen waarin u specifiek geïsoleerd werd omwille van uw verwestering omdat u lange tijd in Europa was kan in die optiek evenzeer betwijfeld worden daar u niet op geloofwaardige wijze duidelijk maakt hoe men u in het vizier zou gekregen hebben. De vaststelling dat er aan uw motieven en uw persoonlijke vervolging geen geloof kan worden gehecht ligt overigens in lijn met het gegeven dat uw verzoek om bescherming in het Verenigd Koninkrijk werd geweigerd. Dat u niet op de hoogte zou zijn van de redenen waarom u werd geweigerd kan worden betwijfeld (CGVS p. 12). Bovendien kan binnen dit alles nog worden afgevraagd waarom u ondanks een verblijf van ruim twee jaar in Frankrijk geen asielaanvraag heeft ingediend aldaar. Indien uw leven in Afghanistan daadwerkelijk in gevaar was geweest kan worden verwacht dat u er geen doelstelling van zou gemaakt hebben om 'uw gelijk' te bewijzen in het Verenigd Koninkrijk, maar dat u veeleer zou proberen om, indien de overstek naar het Verenigd Koninkrijk onmogelijk bleek, in Frankrijk uw persoonlijke veiligheid te garanderen (CGVS p. 12). Dat u desondanks nooit asiel aanvraag in Frankrijk doet verder twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Er dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om een actuele of geïndividualiseerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul of in de stad Taloqan te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Inzake Kabul blijkt uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U laat verder na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Ofschoon u claimt ongeschoold te zijn, waarbij u naar eigen zeggen en merkwaardig genoeg tegen de wens van uw ouders inging en structureel afwezig was op school door elke dag te spijbelen, blijkt dat u er in de madrassa wel in geslaagd bent om het alfabet onder de knie te krijgen, waardoor u de facto verder staat dan veel van uw landgenoten (CGVS p. 24). U voorzag voorts in uw eigen levensonderhoud door in uw herkomstregio een winkel uit te baten (CGVS p. 24). Verder blijkt ook dat u zowel het Pashtu als het Dari, de voertaal in Kabul, onder de knie heeft. Dit sterkt verder uw mogelijkheden om u te vestigen in Kabul. Verder kan ook gewezen worden op uw familiaal netwerk. Zo heeft u een zus in Kabul en heeft haar echtgenoot een winkel in de hoofdstad (CGVS p. 20-21).

U heeft verder ook een tante langs moeders kant die in Kabul woont (CGVS p. 22). Tot slot heeft u ook twee schoonbroers die meestal in Kabul verblijven en die aldaar ook een woning hebben (CGVS p. 23). Zodoende kan worden verwacht dat u de mogelijkheden heeft om op een netwerk te steunen om u in de hoofdstad te vestigen. Uit uw verklaringen kan verder nog worden afgeleid dat uw familie voldoende financiële slagkracht heeft om u indien nodig bij te staan in uw hervestiging. Tekenend is de vaststelling dat u reeds drie keer naar West-Europa kon komen. Dergelijke elementen indiceren ontegensprekelijk dat u inzake beschikbaar vermogen ook de mogelijkheden moet hebben om in uw land van herkomst een toekomst uit te bouwen. Verder blijkt ook dat uw familie in Afghanistan nog altijd 14.000 tot 16.000 vierkante meter (landbouw)grond in het bezit heeft (zeven à acht jerib). U gaf aan dat uw familie het financieel goed stelde en dat u zelf ook nooit zelf op het land diende te werken. Uw oom beheert momenteel de gronden maar uit uw verklaringen blijkt verder dat jullie landbouwers in dienst hebben om de gronden te bewerken en dat jullie een deel van de opbrengsten aan deze landbouwers afstaan (CGVS p. 30). Deze vaststellingen doen aldus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelijkaardige conclusies kunnen verder getrokken worden voor Taloqan, de provinciehoofdstad van Tachar die over een eigen luchthaven beschikt en zodoende middels een (binnenlandse) vlucht kan worden bereikt. Ook hier is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Taloqan te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuropoperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 98 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er kan opnieuw worden gewezen op het feit dat u nalaat het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Taloqan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Taloqan vestigt. Hiervoor kan worden verwezen naar de eerder vermelde persoonlijke omstandigheden die werden aangehaald in het kader van Kabul als vestigingsalternatief. Aansluitend blijkt dat u ook in Taloqan over een toereikend netwerk beschikt om uw vestiging aldaar te kunnen realiseren. Zelf heeft u één getrouwde zus die in het centrum van Taloqan woont (CGVS p. 21). Daarnaast wonen uw echtgenote, schoonouders, twee schoonzussen en bij wijlen twee schoonbroers in Taloqan (CGVS p. 23). U verklaarde inzake uw schoonfamilie dat zij in Taloqan over landbouwgronden en een winkel beschikken (CGVS p. 15). Voorts blijkt dat uw moeder en uw schoonfamilie verwant zijn aan elkaar (CGVS p. 27). Zodoende kan, naast het gegeven dat u gehuwd bent, bijkomend verwacht worden dat uw schoonfamilie u waar nodig zal ondersteunen. Dit kan ook worden opgemaakt uit uw verklaringen en de stukken die beschikbaar zijn in uw dossier waaruit blijkt dat u reeds vanaf november 2017 tot en met de vijfde of zesde maand van 2018 in Taloqan woonachtig was bij uw

schoonfamilie. Zodoende heeft u tevens reeds de mogelijkheid gehad om met deze stad kennis te maken hetgeen uw hervestiging ter plekke danig zou faciliteren.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban zowel in Kabul als in Taloqan aanwezig is en u daar ook kan terugvinden (CGVS p. 43-44). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de persoonlijke problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat Kabul duur is kan evenmin gelden als een geldige reden waarom u er zich niet zou kunnen vestigen. Zoals reeds werd aangebracht kan in de gegeven omstandigheden wel degelijk verwacht worden dat u over de nodige ondersteuning kan beschikken om zich in Kabul te vestigen. Dat er in Kabul veel aanslagen worden gepleegd kan ook geen ander licht werpen op de valabele mogelijkheid die de hoofdstad kan vormen in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen kan immers blijken waarom u meer dan een andere burger het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar (CGVS p. 44). Dat u, tenslotte, bij een terugkeer in uw eigen regio zou moeten blijven omwille van uw gronden kan voorts niet worden aangenomen. Zo blijkt dat u zelf nooit op de gronden werkte waardoor uw fysieke aanwezigheid bezwaarlijk als noodzakelijk kan aanschouwd worden. Verder blijkt dat uw oom het beheer van jullie gronden voor zijn rekening neemt, en dit tot op heden (CGVS p. 44). Dat u verplicht bij uw gronden zou moeten zijn bij een terugkeer naar Afghanistan kan zodoende niet worden aangenomen. Andere redenen waarom een intern vluchtalternatief voor u onmogelijk zou zijn heeft u niet aangehaald.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul en in de stad Taloqan over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief kan beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u in het kader van uw verzoek heeft voorgelegd vermogen niet de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevat louter persoonsgegevens die op heden niet worden betwist. Ook de documenten die werden afgeleverd in het Verenigd Koninkrijk en in Frankrijk worden niet betwist. Deze hebben evenwel geen inhoudelijke impact op het door u ingeroepen asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 2) en acht rapporten (stukken 3-10).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 16 oktober 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan – Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van juni 2019 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij een door de overheid gerunde elektriciteitsdienst bij een dam. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt de dood van zijn vader op een coherente wijze in de tijd te situeren; (ii) het niet aannemelijk is dat hij en zijn familie na de dood van zijn vader nog steeds door de taliban zouden worden gevisieerd omwille van de werkzaamheden van zijn vader; (iii) hij slechts vage en uiteenlopende verklaringen aflegt over de bedreigingen van de taliban ten aanzien van zijn familie; (iv) hij zich na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk gedurende een jaar probleemloos weer in zijn dorp zou hebben gevestigd, hetgeen des te meer klemmt daar er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker zich na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk elders heeft gevestigd; (v) hij geen begin van bewijs voorlegt van het afgaan van een handgranaat na zijn derde terugkeer naar Afghanistan, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden; (vi) aangezien hij niet aannemelijk maakt door de taliban in het vizier te zijn genomen, hij evenmin aannemelijk maakt dat de taliban hem in het vizier zouden hebben genomen omwille van zijn vermeende verwestering wegens zijn verblijf in Europa; (vii) hij geen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende hoewel hij daar ruim twee jaar verbleef; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit rapporten met betrekking tot verwesterde jongemannen die terugkeren naar Kabul (verzoekschrift, p. 11-18), dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker *in concreto* aannemelijk te maken en/of teneinde de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Dienaangaande dient erop gewezen dat in de door verzoeker aangehaalde richtlijnen van UNHCR (verzoekschrift, stuk 3) wordt verduidelijkt dat inzake dit risicoprofiel rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (“*Depending on the individual circumstances of the case*”).

2.3.2.3. Een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 2) bevindt zich reeds automatisch in het administratief dossier. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-10) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in zijn verzoekschrift slechts verweer voert met betrekking tot de interne vestigingsalternatieven die in de bestreden beslissing in zijn hoofde werden vastgesteld. Inzake de door hem voorgehouden vluchtmotieven stelt hij enkel als volgt: *“Verzoeker wenst te benadrukken dat hij volhardt in de motieven van zijn asielrelaas.”* Het louter herhalen van en volharderen in reeds afgelegde verklaringen volstaat op zich echter geenszins om de motieven in de bestreden beslissing inzake deze verklaringen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de rapporten *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en van juni 2019, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van juni 2019 en het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-10) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gesteld als volgt:

“U laat verder na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Ofschoon u claimt ongeschoold te zijn, waarbij u naar eigen zeggen en merkwaardig genoeg tegen de wens van uw ouders inging en structureel afwezig was op school door elke dag te spijbelen, blijkt dat u er in de madrassa wel in geslaagd bent om het alfabet onder de knie te krijgen, waardoor u de facto verder staat dan veel van uw landgenoten (CGVS p. 24). U voorzag voorts in uw eigen levensonderhoud door in uw herkomstregio een winkel uit te baten (CGVS p. 24). Verder blijkt ook dat u zowel het Pashtu als het Dari, de voertaal in Kabul, onder de knie heeft. Dit sterkt verder uw mogelijkheden om u te vestigen in Kabul. Verder kan ook gewezen worden op uw familiaal netwerk. Zo heeft u een zus in Kabul en heeft haar echtgenoot een winkel in de hoofdstad (CGVS p. 20-21). U heeft verder ook een tante langs moeders kant die in Kabul woont (CGVS p. 22). Tot slot heeft u ook twee schoonbroers die meestal in Kabul verblijven en die aldaar ook een woning hebben (CGVS p. 23). Zodoende kan worden verwacht dat u de mogelijkheden heeft om op een netwerk te steunen om u in de hoofdstad te vestigen. Uit uw verklaringen kan verder nog worden afgeleid dat uw familie voldoende financiële slagkracht heeft om u indien nodig bij te staan in uw hervestiging. Tekenend is de vaststelling dat u reeds drie keer naar West-Europa kon komen. Dergelijke elementen indiceren ontegensprekelijk dat u inzake beschikbaar vermogen ook de mogelijkheden moet hebben om in uw land van herkomst een toekomst uit te bouwen. Verder blijkt ook dat uw familie in Afghanistan nog altijd 14.000 tot 16.000 vierkante meter (landbouw)grond in het bezit heeft (zeven à acht jerib). U gaf aan dat uw familie het financieel goed stelde en dat u zelf ook nooit zelf op het land diende te werken. Uw oom beheert momenteel de gronden maar uit uw verklaringen blijkt verder dat jullie landbouwers in dienst hebben om de gronden te bewerken en dat jullie een deel van de opbrengsten aan deze landbouwers afstaan (CGVS p. 30). Deze vaststellingen doen aldus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

[...]

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban zowel in Kabul als in Taloqan aanwezig is en u daar ook kan terugvinden (CGVS p. 43-44). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de persoonlijke problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat Kabul duur is kan evenmin gelden als een geldige reden waarom u er zich niet zou kunnen vestigen. Zoals reeds werd aangebracht kan in de gegeven omstandigheden wel degelijk verwacht worden dat u over de nodige ondersteuning kan beschikken om zich in Kabul te vestigen. Dat er in Kabul veel aanslagen worden gepleegd kan ook geen ander licht werpen op de valabele mogelijkheid die de hoofdstad kan vormen in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen kan immers blijken waarom u meer dan een andere burger het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar (CGVS p. 44). Dat u, tenslotte, bij een terugkeer in uw eigen regio zou moeten blijven omwille van uw gronden kan voorts niet worden aangenomen. Zo blijkt dat u zelf nooit op de gronden werkte waardoor uw fysieke aanwezigheid bezwaarlijk als noodzakelijk kan aanschouwd worden. Verder blijkt dat uw oom het beheer van jullie gronden voor zijn rekening neemt, en dit tot op heden (CGVS p. 44). Dat u verplicht bij uw gronden zou moeten zijn bij een terugkeer naar Afghanistan kan zodoende niet worden aangenomen. Andere redenen waarom een intern vluchtalternatief voor u onmogelijk zou zijn heeft u niet aangehaald.”

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende rapporten met betrekking tot de situatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 3-10). Hij benadrukt dat er in Kabul sprake is van precare socio-economische omstandigheden, onzekere voedselvoorziening ingevolge de droogte van 2018, beperkte toegang tot bepaalde basisvoorzieningen (onder andere gezondheidszorg, water, sanitair), een zware belasting van de stedelijke infrastructuur door de grote en snelle bevolkingstoename, krapte op de arbeidsmarkt en een hoge mate van criminaliteit. Hij meent dat hieruit blijkt dat er in de stad Kabul sprake is van een gebrek aan basisvoorzieningen, waardoor de redelijkheid van Kabul als intern vestigingsalternatief in het gedrang komt.

Waar verzoeker stelt dat bij de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief enerzijds de basisvoorzieningen in de stad Kabul en anderzijds de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming moeten worden nagegaan, dient er evenwel op te worden gewezen dat, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aanhaalt, de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief niet los kan gezien worden van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, blijft de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden in het kader van de medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rusten.

Waar verzoeker erop wijst dat UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*", (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*" (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.) Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hoger geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in hier een ander licht op te werpen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in om persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken waaruit blijkt dat hij in dermate precare omstandigheden zou terechtkomen ingeval van een hervestiging in de stad Kabul dat deze stad in zijn hoofde niet (langer) als een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over een netwerk beschikt in de stad Kabul, wordt er zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van de commissaris-generaal terecht op gewezen dat zowel UNHCR als EASO een intern vestigingsalternatief redelijk achten voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels (zonder kinderen) zonder ondersteuning van een netwerk in stedelijke en semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur aanwezig is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Hoe dan ook werd hoger reeds vastgesteld dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Kabul. Verzoekers zus en haar echtgenoot evenals een tante en twee schoonbroers wonen immers in de hoofdstad. Dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan dat deze personen bereid en bekwaam zouden zijn om verzoeker op te vangen, zoals verzoeker oppert in zijn verzoekschrift, is een louter hypothetische bewering die niet verder onderbouwd wordt door verzoeker. In onderhavig verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn familiaal netwerk in Kabul redelijkerwijze niet kan worden geacht hem te ondersteunen ingeval van hervestiging in deze stad.

Hoewel verzoeker verwijst naar en citeert uit rapporten waaruit blijkt dat de stedelijke infrastructuur in de stad Kabul onder zware druk staat, werd hoger reeds vastgesteld dat hij desalniettemin nalaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ingeval van een hervestiging in de stad Kabul in dermate precaire omstandigheden zou terechtkomen dat een hervestiging in deze stad in zijn hoofde niet (langer) redelijk zou kunnen worden geacht. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, "T./ Verenigd Koninkrijk"). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanhaalt dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of zijn echtgenote en kind hem in Kabul kunnen vervoegen, dient erop gewezen dat *in casu* enkel een beoordeling wordt gemaakt van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, in wiens naam onderhavig verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Het komt niet aan de asielinstanties toe om, in het kader van de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, te gissen naar en rekening te houden met de potentiële verblijfplaats(en) van verzoekers in Afghanistan verblijvende gezinsleden en/of een beoordeling te maken van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief in hoofde van deze gezinsleden. Volgens zijn verklaringen bevinden zijn echtgenote en zijn dochter zich nog in de provincie Tachar. Op zich doet dit element echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief bestaat in de stad Kabul. Dat het in de Afghaanse traditie gebruikelijk is dat een vrouw zich na haar huwelijk bij de familie van haar echtgenoot vestigt (verzoekschrift, stuk 10), doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers echtgenote en kind volgens zijn verklaringen nog steeds in de provincie Tachar verblijven bij zijn schoonfamilie alwaar ook verzoeker zelf voorafgaand aan zijn komst naar België zou hebben verbleven. Verzoeker maakt geen enkele melding van enige concrete problemen van het verblijf van hem en zijn gezin bij zijn schoonfamilie.

Wat betreft verzoekers verblijf in het Westen en zijn bewering dat hierdoor ingeval van terugkeer naar Afghanistan en een eventuele hervestiging in de stad Kabul problemen zal ondervinden, dient vooreerst vastgesteld dat uit de door verzoeker dienaangaande aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 11-18) niet blijkt dat iedere persoon die na een verblijf in het Westen ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen ondervindt omdat hij zou worden beschouwd als verwesterd. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in 2017 na zijn verblijf van twee jaar in Frankrijk de ernst van deze voorgehouden vrees op ernstige wijze relativeert. Uit de door verzoeker zelf aangehaalde richtlijnen van UNHCR wordt daaromtrent gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval ("*depending on the individual circumstances of the case*"). *In casu* komt verzoeker echter niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat een verblijf in Europa een negatieve impact zou hebben op de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook in de stad Taloqan, de hoofdstad van de provincie Tachar, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent terecht als volgt:

"Gelijkaardige conclusies kunnen verder getrokken worden voor Taloqan, de provinciehoofdstad van Tachar die over een eigen luchthaven beschikt en zodoende middels een (binnenlandse) vlucht kan worden bereikt. Ook hier is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Taloqan te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO

Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 98 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er kan opnieuw worden gewezen op het feit dat u nalaat het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Taloqan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Taloqan vestigt. Hiervoor kan worden verwezen naar de eerder vermelde persoonlijke omstandigheden die werden aangehaald in het kader van Kabul als vestigingsalternatief. Aansluitend blijkt dat u ook in Taloqan over een toereikend netwerk beschikt om uw vestiging aldaar te kunnen realiseren. Zelf heeft u één getrouwde zus die in het centrum van Taloqan woont (CGVS p. 21). Daarnaast wonen uw echtgenote, schoonouders, twee schoonzussen en bij wijlen twee schoonbroers in Taloqan (CGVS p. 23). U verklaarde inzake uw schoonfamilie dat zij in Taloqan over landbouwgronden en een winkel beschikken (CGVS p. 15). Voorts blijkt dat uw moeder en uw schoonfamilie verwant zijn aan elkaar (CGVS p. 27). Zodoende kan, naast het gegeven dat u gehuwd bent, bijkomend verwacht worden dat uw schoonfamilie u waar nodig zal ondersteunen. Dit kan ook worden opgemaakt uit uw verklaringen en de stukken die beschikbaar zijn in uw dossier waaruit blijkt dat u reeds vanaf november 2017 tot en met de vijfde of zesde maand van 2018 in Taloqan woonachtig was bij uw schoonfamilie. Zodoende heeft u tevens reeds de mogelijkheid gehad om met deze stad kennis te maken hetgeen uw hervestiging ter plekke danig zou faciliteren.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de Taliban zowel in Kabul als in Taloqan aanwezig is en u daar ook kan terugvinden (CGVS p. 43-44). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de persoonlijke problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat Kabul duur is kan evenmin gelden als een geldige reden waarom u er zich niet zou kunnen vestigen. Zoals reeds werd aangebracht kan in de gegeven omstandigheden wel degelijk verwacht worden dat u over de nodige ondersteuning kan beschikken om zich in Kabul te vestigen. Dat er in Kabul veel aanslagen worden gepleegd kan ook geen ander licht werpen op de valabele mogelijkheid die de hoofdstad kan vormen in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen kan immers blijken waarom u meer dan een andere burger het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar (CGVS p. 44). Dat u, tenslotte, bij een terugkeer in uw eigen regio zou moeten blijven omwille van uw gronden kan voorts niet worden aangenomen. Zo blijkt dat u zelf nooit op de gronden werkte waardoor uw fysieke aanwezigheid bezwaarlijk als noodzakelijk kan aanschouwd worden. Verder blijkt dat uw oom het beheer van jullie gronden voor zijn rekening neemt, en dit tot op heden (CGVS p. 44). Dat u verplicht bij uw gronden zou moeten zijn bij een terugkeer naar Afghanistan kan zodoende niet worden aangenomen. Andere redenen waarom een intern vluchtalternatief voor u onmogelijk zou zijn heeft u niet aangehaald."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen heeft gesteld over het bestaan van een reëel risico op ernstige schade ingevolge het willekeurig geweld in de stad Taloqan in het licht van het verblijf aldaar van hem en van zijn echtgenote en zijn kind, slaagt hij er geenszins in om op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. De door hem aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Waar verzoeker aanvoert dat er niet van kan worden uitgegaan dat zijn netwerk in de stad Taloqan bereid en bekwaam zijn om hem en zijn gezin te ondersteunen, waar hij verwijst naar het gebruik in de Afghaanse traditie dat een vrouw naar haar huwelijk intrekt bij de familie van haar echtgenoot en waar hij meent dat (meer) rekening moet worden gehouden met de vraag of zijn echtgenote en zijn kind zich eveneens in Taloqan kunnen vestigen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld in verband met het bestaan van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul. Dezelfde beoordeling geldt *mutatis mutandis* ook inzake het intern vestigingsalternatief in de stad Taloqan.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker zowel in de hoofdstad Kabul als in de stad Taloqan over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER